

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 185.

Anden Session.

64de Møde.

Lovetagen den 18de Januar.

(Fortf.)

Schytte (fortsat): Der til vil jeg svare, og jeg håber, at Thingets Medlemmer deri ville give mig Medhold, at det ikke kommer an paa, naar en Lov kommer ud, om det skeer idag eller imorgen, men at det kommer an paa, om Lovens Bestemmelser ere forsvarlige; lider den af store Mangler, og indeholder den tillige Bestemmelser, der ikke høre hen til den Lov, der foreligger, da vil jeg alene af den Grund driste mig til at stemme imod den, og jeg tør troe, at de fleste her i Thinget dele denne Anskuelse. Jeg har personlig ikke nogen Frygt, hvis denne Lov ikke skulde udkomme, jeg seer ingen Fare deri; thi jeg troer, at denne Sag vil finde sin Afgjørelse, naar Fæstefløsningsforholdet og de dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal komme under Forhandling, da kan hele Spørgsmaalet grundigt blive drøftet og løst. Jeg seer saameget mindre nogen Fare deri, som jeg efter min personlige Overbeviisning gjerne kunde ønske, at flere af Bestemmelserne, hvilke jeg netop ved en Concession er gaaet ind paa, forandrede, efter min Mening, til Gavn for alle Parter. Loven kunde vistnok ogsaa med Hensyn til de Successionsberettigede i Lehnene modificeres saaledes, at Forholdet kunde ved en almindelig og altsidig Drøftelse af Selvtændoms- og Fæstefløsningsvæsenet blive stillet ganske anderledes og efter min Overbeviisning nok saa retfærdigt, som de ere stilledes i denne Lov; men jeg har navnlig aldeles ingen Frygt med Hensyn til Fæsteren. Jeg har vel ofte hørt paaberaabe den pinlige Stilling, hvori Fæsteforholdet skulde stille Fæsteren til Gudseieren, det Baklende i dette Forhold, den

Utilfredshed, der hersker dermed o. s. v., men jeg troer, at dette i Almindelighed ikke er Tilfældet. Jeg veed nok, at man paa sine Steder og i visse Kredse baade besøiet og ubesøiet har givet Løfter om Forandring i Fæsteforholdene, og derved vækket en Higen derefter, som ikke tilforn var forhaanden, men, forsaavidt sllige Forandringer ere virkelig begrundede, da ville de upaatvivselig og med Nødvendighed blive tværfsatte; dette ligger i Alles Interesse, og det er en juridisk og moralsk, ja jeg kan gjerne sige ogsaa en fysisk, Umulighed, at saadanne Forandringer i Fæsteforholdene kunne udeblive. Naar denne Sag i sin Heelhed kommer frem, da vil man være meget sikkrere og rigtigere stillet, og da vil Resultatet, saa håaber jeg, vist ogsaa blive heldbringende. Jeg vil saaledes referere mig til de ærede Talere, og navnlig til den ærede fjerde Landstingsmand for Kjøbenhavn (Bleschingberg), der, som jeg finder, aldeles tydeligt have udviklet Paragraphens totale Mangler, og stemme for Ændringsforslaget.

Thalbitzer: Hvis den ærede 2den Landstingsmand for syvende Kreds (Nyholm) havde meent, hvad han udtalte, ganske i Almindelighed, saa var det vistnok en meget håard Døm over alle dem, som kunde agte at stemme for eller udtale sig for den foreliggende Paragraph. Men jeg har forstaaet ham saaledes, at han kun meente det i juridisk Forstand, at de, der tænke juridisk ret i denne Sag, ikke kunne stemme for Paragraphen, hvormod jeg ikke troer, at hans Mening har været, at han vilde kalde den Mand ikke-rettænkende eller samvittighedsløs, der af andre Grunde kunde stemme for den. Jeg skal nu langtfra søge at forsøge at modbevise de juridiske Grunde, der med saamegen Dygtighed og Klarhed ere fremsatte imod § 5; men jeg vil betragte Sa-